

TUJEC

Ko smo prišli, smo
 najprej zagledali čez nebo
 napete strune harfe,
 na katerih se je zlatil sončni zahod.

Tujca iščemo, smo rekli.
 Pridite jutri ali pojutrišnjem,
 ali še bolje: čez desetsto let.
 Ker: tujec spi. Mirujte
 z nogami, da ga ne zbudi šelestenje trave,
 ker je zaspal v zibelkah njenih semen.

Tujec je ugasil
 pojoče strune rojstva na nebu.
 Tujec nam bo pokazal,
 kje bo umrla naša karavana, smo rekli.
 Tujec spi v makovih ropotuljicah
 in v rdečici češmina
 in v bistroumnosti pasjega zoba,
 nam je odgovorilo.

Gledali smo razprostrti rep večera na nebu.
 Polegli smo in zaspali.
 Ko smo se zbudili,
 nismo dočakali oznanila jutra.
 Nismo ga slišali, ker ni govorilo nam,
 ker nas je že zbrisalo iz svoje vednosti.

Zobati veter se je spoprijel z našimi orožji.
 O tujcu molčijo naše pobešene črepinje.
 In kadar spregovorimo, se besede razsujejo v zvoke
 odpisanih reči.

Pridite jutri ali pojutrišnjem,
 ali še bolje: ob letu razpadanja sklepov.
 Ker: tujec se je zakrknil v vaših členkih.
 Ker: tujec se je zabramoril v makovi glavi.
 Ker: tujec bo zvrvel vojsko med makovimi semeni.
 Ker: tujec bo skregal skalo s kostjo.